

Muzički cirkus Džona Kejdža - Kuća puna muzike (projekat Nade Kolundžije, Skota Fildinga i Tribine kompozitora), Bitef teatar

Nepostojanje tišine

Čudesno kraljevstvo Džona Kejdža vlada vašom svakodnevicom, zveckanjem vašeg posuđa, potmulom bukom usisivača i aspiratora, grebanjem obuće po podu, krčecim višeglasjem istovremeno uključenih tranzistora, ritmom i melodijom ljudskog glasa uopšte za sebe i ponaosob u žamoru mnoštva. I ćutanjem, naravno. A gde su još svi oni zvuci grada i mašina i vremenskih nepogoda i prirodnih pojava napolju, i unutra, šta je sa sećanjima na total zvukova i slika koji prate kakvu uspomenu, šta sa (pred)osećanjima najavljenim tonovima i šumovima, neiskusanim ili pak dobro znanim obiljem slušnih senzacija? Pozorište i cirkus, to je svaki uočeni i dobro upamćeni isečak života u kojem najedamputa postajete svesni svakog elementa koji doprinosi trenutku. Čista epifanija, kazao bi Džojls.

Muzički cirkus Džona Kejdža - Kuća puna muzike, projekat idejnog tvorca Nade Kolundžije i reditelja Skota Fildinga (SAD), kao pravo veliko otvaranje ovogodišnje, 19. Međunarodne tribine kompozitora, manifestacije superaktuelnog i hiperatraktivnog gradskog renomea, u Bitef teatru ovom prilikom, pravi je halucinativni kutak anarhije. Suočeni sa svojevrsnim ateljeom koji krasi nepostojanje tišine i neprekidna rdljivost i najmanje mr-

vice postojanja - poda, predmeta, ljudskih bića, zvaničnih i nezvaničnih instrumenata, posetioci ovog unikatnog događaja upijaju, nakon kratke, spontano izvedene obuke uz samo odigravanje radnje, neobične obroke izabranih dela Džona Kejdža, Katarine Miljković („Nothing, You say“, „Gliding“) i Miroslava Miše Savića („EuroCage“). A njihovi proučavaoci ovde su Nada Kolundžija (preparirani klavir), Katarina Jovanović (sopran), glumac Svetozar Cvetković, Aleksandar Benčić (trombon), ansambl Prerađivačka industrija muzičkog materijala, perkusionisti i sva sila saradnika ...

Kao srećno zatočeni u krletki sa egzotičnim pticama, gledajući čudesne nimfe za udaraljka, ceremonijalno porinuće džinovskih školjki u posude sa vodom, slušajući nekakav gospel-bit društva za stolom, prisustvujući mističnom obredu sa nadnaravnim glasom Katarine Jovanović i vatrom u svetoj posudi na sceni koja preti da sagori svaku laž u umetnosti - pa, mi smo tako privilegovana skupina publike ovog časa u svetu, ma gde, da gotovo da ne možemo da se odupremo toj sreći. Ovo su oni komadi stvarnog života zbog kojih Beograd ostaje goruća tačka na stvaralačkoj mapi planete, za- uvek!

Zorica Kojić